

rakter, er ikke pensionsgivende, er tidsbegrænset, og det er ikke en Foregriben af en Lønreform, men udelukkende motiveret ved den Dyrtid, som er til Stede. Man kan altsaa for saa vidt bringe begge Arter af Tillæg ind under samme Synspunkt. Man er her gaaet til den væsentlige principielle Ændring, at man lader dette Tillæg, saavel for Tjenestemændene som for Pensionisterne, have Gyldighed uden Hensyn til Lønningens eller Pensionens Størrelse.

Her er altsaa en Sag, som det gælder om at tage principielt Standpunkt til, og jeg kan paa mit Partis Vegne udtale, at vi er villige til at acceptere dette Princip. Ikke fordi vi mener, at det i Forslagene her er gennemført paa den Maade, vi kunde ønske, og vi forbeholder os da ogsaa ved den kommende Udvalgsbehandling at stille Ændringsforslag med Hensyn til Realiteten. Men jeg ønsker straks at udtale, at vi kan godkende den Principændring, som her er foretaget af den højtærede Regering, og vor Begrundelse derfor maa være den, at den Stigning i Priserne paa alle Livsfornødenheder og i den hele Levefod, som har fundet Sted i Løbet af det sidste Aar, er saa betydelig, at Embedsstanden som Helhed rammes deraf. Jeg ønsker at betone, at vi lægger Vægt paa den i Lovforslaget liggende Tanke, at man for de højere Lønningers Vedkommende ikke gør noget Forsøg paa at vederlægge den hele Stigning af Priserne paa Livsfornødenhederne og Levefoden i det hele, men fastholder den samme Tanke som tidligere, at for de højere Lønningers Vedkommende kan man kræve, at den vedkommende Tjenestemand selv bærer sin Del af Dyrtidens Byrde, idet han selvfølgelig bedre er i Stand dertil end den lavere lønnede. De 25 pCt. repræsenterer jo ikke den Stigning, der har fundet Sted i Levefoden, og skal heller ikke gøre det for de højere Lønningers Vedkommende. Jeg ønsker for Fremtidens Skyld at betone, at dette for os er en Hovedbetragtning, naar vi gaar med til Lovforslagene; men jeg mener paa den anden Side, at det vilde være ubilligt at nægte de Tjenestemænd, hvis Lønning er over den Grænse, der tidligere har berettiget til Dyrtidstillæg, ogsaa at faa noget Tillæg. En Statstjenestemandslønning paa 6 000 Kr. er jo nu ikke stort mere værd end tidligere mellem 3 000 og 4 000 Kr., som man nu vil anslaa den, og der er aldeles ingen Tvivl om, at hvis man gik videre paa den Vej, man tidligere er slaaet ind paa, vilde man for den Tid, Krigen

varer — og ingen ved jo, hvor længe den kan vare —, ganske omkalfatre hele det System, der ligger til Grund for vore Lønningslove. Vi anerkender igennem vore Lønningslove, at der i den betydeligere og ansvarsfuldere Stilling, som ogsaa kræver en større og kostbarere Uddannelse, skal ydes en højere Løn. Det er ogsaa praktisk set nødvendigt af den Grund, at man ellers ikke vilde faa passende kvalificerede Personer til at søge disse Stillinger. Men ved at gaa videre ad den hidtil betraaede Vej: stadig at forhøje Dyrtidstillægene for de lavere lønnede og lade de højere lønnede blive staaende paa samme Standpunkt, vilde man til sidst naa til helt at kuldaste Systemet i vore Lønningslove og indføre en Nivelleren, som Lovgivningsmagten aldrig har ønsket at indføre. Jeg tør ogsaa nok sige, at det er en ligefrem Nødvendighed ogsaa at give de højere lønnede et Tillæg, hvis man ikke vil slaa de Embedsmænd, som Staten netop i Tider som disse i høj Grad maa se hen til som dem, der skal udfylde Hverv af større Vigtighed, end der har ligget paa deres Skuldre i Fortiden, med Modløshed, fremkalde en betydelig Afgang i Embedsstaben og hemme Tilgangen af egnede Kræfter. Det vilde være noget af det beklageligste, der kunde ramme Staten i de nuværende Tider og, jeg tror at kunne sige, ikke mindre i de Tider, som kommer efter, i hvilke Statsmagten, hvorledes det saa end gaar, vil blive kaldet til at paatage sig større og større Opgaver og i stort Omfang vil komme i Samarbejde med det private Erhvervs Mænd, saa at det vil gælde om at have de bedst kvalificerede, som overhovedet kan faas, til at varetage og staa paa Statens Interesser.

Dertil kommer, at der formentlig ikke er nogen Meningsforskel her i Rigsdagen om, at man overfor de lavere lønnede bør ikke alene opretholde det tidligere Dyrtidstillæg, men ogsaa forhøje det i en passende Grad i Forhold til, som det er blevet dyrere og vanskeligere at leve. I den Henseende tror jeg at kunne sige, at der neppe er nogen Uenighed her paa Rigsdagen. Og hvis vi er enige i denne Opfattelse, bliver det andet Spørgsmaal, om hvilket jeg taler, finansielt af forholdsvis mindre Betydning. Den højtærede Finansminister har ikke ved denne Lejlighed, hverken, tror jeg, i Motiverne eller i sin Fremsættelsestale, udtalt noget Skøn over, hvad det vilde have betydet finansielt, hvis man havde undtaget f. Eks. Statstjenestemænd med over 6 000